

Dh ella lootust, igatsust,
 Silm näeb kui taewa awaldust
 Ja süda põleb lootusest.
 Dh testats igawest see tuli
 Ja noore armu õitsew põll!

Soh, nüüd oleme juba nii kaugel, et armastus on Kaarli ja Mari wahel kindel. Aga — aga — aga! Armastada ja teine teist kätte saada, on koguni laks isesugust ja isewärki asja.

Kaarel aga seisis sellest hoolimata ühel ilusal ja lootuse rikkal päewal Mari lihase isa, Dr. Mets'a, wana wara korjaja ja uurija õpetatud mehe ees. Mäe mõisa Jaan, Kaarli isa, oli selleks tähtsaks seisamiseks talle oma luba annud.

„Mis Teie tahate?“ hakkas wana wara uurija kostlaselt kõhatates küsima, ja näha oli, et wana mees täna jälle karune oli. Kaarli süda ei olnud täna ammugi nii julge, kui enne suurkoolis, kus ta mõnelegi mehele oli sõjawa jutuga suu kinni sulunud. Hakkas mees sellegi pärast „kõnet pidama“. Ta pidas pika kõne ära, kellest ta isegi aru ei saanud, muud kui nii palju jäi talle meelde, et kõne nende sõnadega „Urge pandke pahaks, auus doktori herra“ algas ja sõnadega „ma tahaks Marit omale“ lõpetas.

„So, soh!“ ütles Dr. Mets. „Kas Teie Sanskriti keelt olete ka uurinud?“

„Ei ole!“ wastas Kaarel hinge kimbatufes.

„Hebrea keelt?“

„Ei!“

„Araabia keelt?“

„Ei!“

„Kas Teie olete ka mõnda kiiskirja wanast prongsi ajast juba katsunud lugeda? Kas olete mõne wana õhwri kiwi juba kuskilt ülesse leidnud?“

„Ei!“

„Kas Teie võite mulle ära seletada, kas kuu peal niisuguseid elukaid pesitamas on, kes kopsude läbi hingawad?“

„Ei!“

„Ja Teie tahate minu tüdart omale kostida? Kaeru wäärt temp ja kat'e! Ennem võib ta ühe Mulattlasele või Mustlasele minna, keda ma peale tema surma piirituse sisse wõin likku panna ja siis järelikmale kuusutada: Tulge ja waadake, see mees ei teadnud minu uurimisest ja teadustest üleüldse midagi! Teie, armas Kaarli, kaswatage lambaid ja istutage kapsaid ning unustage minu Mari igaweste ära. Üks ainus asi võib siiski Teile küll veel lootust anda, minu tütre meheks saada.“

„Ja see asi oleks?“ kähwatas Kaarli wabele.

„Et Teie oma isa käest palute, mulle luba anda, et ma kõik tema hauad lahti laewan ja ära wõtan, mis seal sees on.“

Kaarlil ei tulnud enam muud mõtet päha, kui see et: Wana doktor on hullu meelde läinud.

„Meie wanemate ja sugulaste hauudu tahate Teie lahti teha —“

„Kas Teie hull olete!“ karjus wana doktor. „Seda's mull veel tarwis on. Kaeru wäärt inime! Lugege siin seda minu uuemat kirja surnute põletamise üle ja Teie saate näha, et midagi asja surnulehale pahem ei ole, kui see, et ta aega mööda